

Færd med igjen at blive en blot Bevillings Sag, eftersom den Paragraph af Grundloven, som bestemmer, at Indfødsret skal meddeles ved Lov, er en af de Paragrapher, som Rigsdagen nu to Gange har stemt for at skulle gaae ud af Grundloven, medens der dog vel ikke er Noget, der indbilder sig, at den skulde dukke op i Fællesforfatningen. Jeg tilstaaer det gjerne, at hidtil har denne Bestemmelse ikke baaret nogen synderlig synlig Frugt, uagtet det dog er først denne Gang, at jeg idetmindste er bleven opmærksom paa, hvorledes Antallet vorer af Navnlybskere, som skulle meddeles Indfødsret, og jeg tvivler dog ingeniunde paa, at dersom den Tid skulde komme, som ikke er uventelig, da man seer, at Lybskere i Hundredetal myldre herind og ville have Indfødsret, da vilde dog den danske Rigsdag sagtens have sat en lille Stranke derfor, men den Leilighed har jo Rigsdagen opgivet, naar den vedkommende Paragraph gaaer ud af Grundloven, og jeg vil kun gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at den uundgaaelige Følge deraf vil være, ikke alene at Lybskerne ville myldre herind, men at de, efter at have faaet Indfødsret, i alle Eysler og i alle Embeder ville true med at fortrænge de Danske. Jeg har ikke villet undlade at lægge det ærede Thing dette paa Hjerte, medens det endnu er Tid, og vil man saa ikke lægge det paa Hjerte, kan jeg ikke gjøre for det.

Indenrigsministeren: Forsaavidt den ærede Taler omhandlede dem, der een gang have søgt bevilget Indfødsret og for hvis Vedkommende der var vedtaget Lovudkast her i Thinget, men som nu atter være fremkomne, da er det i Motiverne forklaret, at Grunden dertil er, at de Forhandlinger, som Hs. Majestæt har befalet foretagne, førend han afgav sin Bestemmelse, om han vilde sanctionere disse Love, paa Grund af Ministerskiftet trak ud over Thingets Aabning, og man ansaae det da ikke for rigtigt, navnlig efter hvad der tidligere var vedtaget, at sanctionere en Lov fra en foregaaende Rigsdag, medens en anden Rigsdag sad; det er altsaa en reen Formalitets Sag, paa hvilken jeg ikke troer, at Noget kan lægge den mindste Vægt. Hvad angaaer

den ærede Talers Beslagelse over Fremtiden, med Hensyn til Indfødsrets Meddelelse, saa mener jeg, at forudsat det lykkes os at tilvelebringe Fællesforfatningen, saa maatte den ærede Taler dog helst asvente, om ikke den samme Bestemmelse, der nu staaer i Grundloven, vil komme til at staae i den nye Forfatningslov for de fælles Anliggender.

Grundtvig: Ja, da jeg nu har hørt Betræftelse paa den omspurgte Kjendsgjerning, saa skal jeg overlade til det høitærede Ministerium og Thinget, om det var kun en formel Ting, som vi ikke behøvede at bryde os om. Den høitærede Indenrigsminister sagde rigtig nok, at der var Ingen, som kunde lægge mindste Vægt derpaa; men det kan han da ikke have meent, uden med Undtagelse af mig. Forøvrigt skulde det være mig meget kjær, om jeg skulde faae at see i Fællesforfatningsloven, at den samme Paragraph om Indfødsretten dukker op igjen, men den vilde jo rigtig nok for mine Dine see meget løstelig ud; thi det maatte da vel saa komme dertil, at der blev gjort en Forskiel imellem Indfødsret i Holsteen og Lauenborg og Indfødsret i Danmark; thi dersom jeg ikke er meget feil underrettet, da tillader Holsteens og Lauenborgs Forhold til andre tyske Lande neppe, at der kun ved Lov gennem en constitutionel Forsamling skulde kunne gives andre Lybskere Indfødsret og Afgang til Embeder i Holsteen og Lauenborg, da det hidtil har været ganske anderledes.

Indenrigsministeren: Ja, jeg skal blot bemærke, at, hvad der er skeet, kan see, og før 1848 gaves Indfødsret for Monarchiet ved Monarchens souveraine Beslutning, som dengang havde en Lovs Betydning.

Da Ingen flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

Lovforslagets eneste Paragraph (see Anhanget Sp. 651.) vedtoges eenstemmigt med 68 Stemmer; Lovforslaget betragtedes derved tillige som henviist til 3die Behandling, der vil foregaae umiddelbart i Thinget.